

Lužnice, Stará a Nová řeka a Nežárka

28. června - 4. července 2014

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem, Pavla s Ondrou, Alena, Lucka a David, Martin a Katka, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Zbyněk a Barča, Žán Maré a Marta, Pína a Tereza

Sobota 28. června 2014 (příjezd do Suchdola nad Lužnicí): Poté, co nám v jejím splutí vloni zabránila ‚velká voda‘, se cílem jubilejního 25. ročníku ‚Velké vody‘ stala Mekka vodáků - Lužnice.

Během sobotního odpoledne a podvečera jsme postupně přijížděli na start našeho vodního putování, jímž byla vodácká základna v Suchdole nad Lužnicí. Postupně tak dorazili: Vilda a Věra se Štěpánem, Pavla s Ondrou, Alena, Lucka a David, Martin a Katka, Pavel a Helča s Pavlínkou, Zbyněk a Barča, Žán Maré a Marta. Svě stany jsme postavili na příjemném travnatém plácku v zadní části kempu na okraji lesíka a blízko od bufetu.

Sluníčko žhnulo, a tak jsme se v krásném horkém letním dnu chladili pivkem Staropilsen nošeným z bufetu. Sesedli jsme se na židličky kolem stolků a jak už to tak bývá (nejen) první den na vodě došlo i na veselé kalíšky: rum, fernet či zelenou. Bylo totiž potřeba se náležitě „seznámit“.

Helča mezitím zapojila Davida, který se neprozřetelně nabídl, že má pumpičku, do nafukování své nové matrace. Záhy jsme podle velikosti zjistili, že ji asi sehnala od hasičů, kteří ji využívají pro skoky sebevrahů.

Vůbec vše probíhalo tak nějak tradičně, to znamená podle osvědčeného scénáře a tedy v pohodě a tak, jak jsme to potřebovali, abychom se odřízli od psychy všedních dnů. Martin s Katkou grilovali burgry, Kubíni a Benešici buřtíky. Největší bombou ovšem byl luxusní borůvkový koláč, který nám ještě na pekáči naservírovala Pavla.

Maré a Pavel vytáhli kytary, jako doprovod se s ukulele přidal David a s malým kongem Helča. Zpívalo se a povídalo a také „seznamovalo“, protože jsme si nějak stále nemohli vybavit, že se vlastně všichni moc dobře známe...

Večer někdy kolem desáté naše posezení zrušil prudký déšť, před nímž se ti, kteří nešli spát, schovali v zastřešeném sezení u bufetu. Zde se pak rozjela zběsilá kytarová pařba, která nakonec trvala asi do dvou hodin... Jo a ten Staropilsen nás v noci pěkně prohnal!

Neděle 29. června 2014 (Suchdol nad Lužnicí – Majdalena; 11,6 km): Katka ráno hodila před stan šavli i s komárem, co ho včera spolkla, a když šla pro písek, aby ji zasypala, podklouzla a vyválela se v bahně u řeky, tedy zde spíše širšího potoku. Inu, není nad pohodové probuzení se do nového dne!

Oproti včerejšku se počasí po nočním dešti zhoršilo. Slunce se většinou schovávalo za mraky, ale jinak bylo teplo a hlavně nepršelo.

Poté, co jsme se nasnídali a sbalili, přijel Pína a mohl se tak připojit k řidičům převážejícím auta do Majdaleny. Ještě předtím nám dovezli z půjčovny Dušana Jakubce pět objednaných plastových žlutozelených vyder.

Také jsme řešili, naštěstí úspěšně, již poněkolkáté za poslední roky, vybitou baterii u Vildova auta. Neustálé ztrácení peněženky už nikoho nebavilo, tak si zkrátka pohotově našel náhradu.

Poté, co řidiči v kempu na Majdaleně postavili stany, vrátili se vlakem, takže kolem jedné hodiny konečně mohla naše flotila; tvořená posádkami: Zbyněk – Barča, Maré – Marta, Věra – Alena, singlující Vilda a Pína, Helča – Pavla, Martin – Katka, Pavel – Pája, Štěpán – Ondra a Lucka – David; vyplout.

Na břehu bylo trochu rušno, protože ve stejnou dobu vyplouvala i početná skupina raftařů a kanoistů, kteří s sebou vezli hendikepované vozíčkáře. Celý týden jsme se s nimi na řece míjeli a obdivovali u jejich doprovodu neskutečnou obětavost a koneckonců i fyzickou sílu potřebnou k tomu, aby to vše zvládli.

Vody v Lužnici nebylo moc, ale přesto se dalo v pohodě kličkovat přenádhernými meandry, kterými se zde vinula zalesněnou krajinou. Kol nás se zdvihaly stromy smíšeného lesa, v jehož tichu byl slyšet jen zpěv mnoha druhů ptactva. Písečné břehy na mnoha místech podemlela eroze, četné padlé stromy však byly naštěstí prořezány a odstraněny, takže naši plavbu nic nenarušovalo. Snad jen mračna komárů, před nimiž jsme se se střídavým úspěchem bránili repelentem, a občasný krátký deštík - holt s námi jela dešťovka Ála. Ryzí přírodní charakter horního toku, tak jedinečný a typický právě pro Lužnici, byl nesmírně uklidňující. Okolní příroda pak byla doslova pastvou pro naše zraky. Zkrátka „very nájs bjůtifl“.

Neustálé kličkování v ostrých zatáčkách ale vyžadovalo i jistou dávku zručnosti při ovládnutí kánoí, takže jsme nakonec mohli být i rádi, že té vody bylo spíše méně než více. Na mnoha místech bylo třeba se prosmyknout mezi větvemi vrbiček sklánějících se do vody či dokonce vytvářejících jakousi střechu nad hladinou či proklouznout úzkým průplavem mezi křovinami nebo kmeny padlými do vody a mělčinami.

No a na jednom z míst se jeden z takových kmínku stal osudným Aleně s Věrou plující v předu, které bez varování poslal na potápěčskou výpravu. Tak jen nechaly zaplavenou loď na písečném ostrůvku jako nějaký vrak a lehce promočené na něm v roli nedobrovolných trosečnic počkaly na ostatní, aby se jim pochlubily...

Na oběd jsme zastavili u smrtáckého jezu Pilař, kde jsme po přenesení kánoí zavítali do hospůdky U Pilaře. Uvnitř bylo útulno a příjemný dojem jen potvrdila rychlá, dobrá a levná jídla: cibulačka, smažák, kapr, pstruh, vepřo-knedlo-zelo, palačinka...

Vilda a Pína poněkud zavětřili, když spatřili televizi na stěně a nakonec zde zůstali na večerní fotbal, nechajíce si kánoe odvézt do asi tří kilometry vzdálené Majdaleny Pavlou a Věrou. Tím přišli o splutí hezkého kamenného stupínku nedaleko odsud.

Z Majdaleny odjel domů, respektive do pracovního procesu, David a k Pilaři na fotbal zajeli za Vildou a Pínou autem Martin s Katkou, Marém a snad ještě s někým.

Poté, co jsme se večer zase všichni sešli, zažehli jsme ohýnek, poseděli kolem něj v kruhu, opekli buřty a popili nějaké to pivko z místního bufetu a panáčky z našich zásob. Protože chvílemi poprchávalo, nešlo hrát na kytary (kluci po včerejším mnohahodinovém hraní asi byli i rádi za odpočinek), a tak jsme alespoň povídali a řešili, zda jet Starou či Novou řeku. Od Dušana Jakubce jsme měli čerstvé informace, že Stará až ke hrázi Rožmberka docela jde, ale pak je to problém, a tak jsme se rozhodli zaimprovizovat a nejprve si sjet tento úsek, pak se vrátit na Majdalenu a pokračovat po Nové řece...

Pondělí 30. června 2014 (Majdalena – Stará Hlína; 15,8 km): Po nočním deštíku se dopoledne slunce schovávalo pod mraky a trochu se i ochladilo. Stále se však dalo říci, že bylo docela slušné počasí. Pavla donesla z obchůdku v nedaleké vesnici čerstvé rohlíky, takže naše snídaně byla o to chutnější.

Pak už odjeli Martin, Vilda a Pavel do Staré Hlíny, kde Vilda a Pavel nechali auta vybavená zahrádkami, jež byly třeba pro odpolední svoz lodí zpět na Majdalenu, a vrátili se Martinovým.

V poledne jsme za zvuků zvonu z místního kostelíku vypluli. Jelikož Alena s Luckou, Zbyňa s Barčou a Věra si dnes udělali volný den, naše flotila čítala jen šest kánoí s posádkami: Maré – Marta, Vilda – Pavla, Pína – Helča, Martin – Katka, Pavel – Pája, Štěpán – Ondra.

Lužnice se pod Majdalenou, poté co jsme spluli malý kamenný stupínek, ještě trochu zúžila, takže průjezd meandry vinoucími se mezi stromovím, křovinami a travinami, byl ještě o něco zábavnější a očím lahodící než včera. Krom četných vrb, olší a lip jsme míjeli i stoleté duby, jejichž mohutnost dosahovala takových rozměrů, až jsme nabyli pocitu, že se jedná o nějaké Enty.

Jen v jednu chvíli, kdy se shůry spustil déšť (Alena s Luckou nepochybně zrovna projížděly kolem nás po silnici při svém výletu do Třeboně), jsme zastavili na písečné mělčině, schovali se pod větvemi a posvačili tatranky a jiné dobroty. Naštěstí Alena během chvilky odvezla dešťový mrak s sebou, takže jsme zase mohli vyplout.

O chvíli později nás pobavil Vilda, který při vystupování z lodi předvedl téměř dokonalý čtverný odpíchnutý břehulák s výkrutem a pro jistotu ho ihned poté zopakoval ještě jednou. Komise rozhodčí se shodla, že zasluhuje nejvyšší bodové ohodnocení.

Po necelých pěti kilometrech jsme dopluli k Rozvodí, kde se Lužnice rozdvouje na Starou a Novou řeku pokračující vpravo. Protože našim cílem byla Stará řeka, přenesli jsme kánoe rovně přes vysokou hráz s mostkem a segmentovým jezem, a po krátké přestávce pokračovali dál.

Nyní jsme vpluli do skutečného lužního lesa, kde řeka byla spíše říčkou či jen potokem místy ne širším než nějaké tři metry. A kol nás doslova pastva pro romantické duše - stoprocentní příroda!

V mělkém řečišti byly na mnohých místech napadané větve a kmeny stromů, takže jsme museli svá plavidla kormidlovat tak, abychom nad nimi propluli v úzkém místě, kde se nořily nejvíce a bylo je tedy možné takto překonat. Několikrát však nezbylo, než si pomoci vystoupením z kánoe a jejím přetažením přes překážku. Nejzábavnější byly pochopitelně asi dva či tři zátarasy, kdy jsme byli nuceni loď podstrčit pod či přes strom padlý přes řeku a sami přitom přelézt po kmeni. Jinak ale nutno říci, že Stará řeka byla slušně zesplavněná a ty nejhůře překonatelné nástrahy byly prořezány.

Ve stínu lesa jen místy prosvítalo slunko, zeleň rostlin od té nejsvětější až po temnou nás obklopovala a spolu s šumem lesa a zpěvem ptactva utvářeli neopakovatelnou atmosféru. Nelze ovšem ale nezmínit bzukot miliónu komárů, před nimiž jsme se jen se střídavým úspěchem chránili repelentem či oblečením s dlouhými rukávy a nohavicemi. Zejména Martin s Katkou plující vpředu na sebe soustředili největší pozornost těch malých bzučivých sviní. Posádky kánoí na chvostu díky tomu byly potěšeny tím, že při jejich průjezdu se již komáři váleli nasycení krví našich „průzkumníků“ („A kómáři se opili, opili, už v břichách místo neměli ...“).

Před Starou Hlínou Lužnice opustila les a přírodní rezervaci a kolem půl šesté jsme dopluli ke dvojici mostů: starému kamennému a novému betonovému silničnímu, jež ji zde překonávají. Na večeři si větší část naší dnešní sestavy zašla do Rožmberské hospody a pochutnala si zde na vývarech, ne/krkovičce, smažácích či řízcích. Poté jsme se vrátili auty na Majdalenu. Vilda, který vynechal hospodu, protože bez pivka to prostě není ono, udělal otočku dvakrát, takže vše proběhlo velmi rychle.

Po návratu nás zastihla dešťová průtrž mračen, před kterou jsme se schovali do stanů. Ono podvečerní zdřímnutí si a načerpaní sil není vůbec špatná věc!

Déšť naštěstí neměl dlouhého trvání, možná především díky tomu, že jsme Aleně potvrdili, že o ní víme a může už skončit. Mohli jsme si tedy sednout do tradičního židličkového kruhu a z dříví, které nám zbylo z neděle a naštěstí bylo schované v taškách v autě u Pavly, zažehnout oheň. Grilovaly se klobásky, kluci vytáhli kytary, zpívalo se a povídalo, popíjelo pivko a víno

a bylo dobře. Zbyňa si pak vzpomněl, že měl 13. dubna narozeniny a 16. června svátek a nikdo z nás to s ním neoslavil, takže by bylo záhodno to napravit. Načež následovaly nějaké ty veselé kalíšky naplněné slivovičkou a rumem a ti nejodolnější jedinci tak vydrželi u ohně do pěti do rána...

Úterý 1. července 2014 (Majdalena – Mláka; 14,2 km): Pro čerstvé rohlíky tentokrát skočil Pavel, jenže když před ním začala skupinka skautíků nakupovat zásoby pro celý tábor, trochu toho zalitoval. Co ale bylo hlavní, sluníčko od rána hezky hrálo, což nás velmi potěšilo, hned jak jsme vylezli ze stanů.

Trochu nás (a hlavně sebe) ale zaskočila Pavla, která nemohla najít klíčky od auta. Naštěstí se později objevily v bufetu, kde si za ně bufeták drze řekl o pade. To již s námi byli Kája a Tereza, kteří dorazili vlakem a rozšířili tím naše řady.

Pak již mohli řidiči konečně přejet na Mláku, kde v prázdném kempu postavili stany. Nazpět je auty odvezly Alena a Lucka, které si volný den udělaly i dnes a namísto plavby se vydaly za kulturou na zámek do Chlumu Třeboně.

Před vyplutím jsme se ještě občerstvili na Majdaleně v kempování v bufetu „U pohraničnicka - převaděče“, kde jsme poobědvali česnečku, klobásy, sekačku či řízky a samozřejmě vše náležitě spláchli.

Vypluli jsme asi v jednu hodinu a v sestavě: Tereza – Pína, Pavla – Helča, Zbyněk – Barča, Maré – Marta, Věra – Štěpán, Pavel – Pája, Martin – Katka, Kája – Ondra a singlující Vilda; si dali repeté krásného úseku v přírodní rezervaci Meandry Lužnice. V úzkém toku jsme se sice jednou či dvakrát dostali do dopravní zácpy s flotilou vozíčkářů, ale vše bylo v pohodě a hlavně jsme si opět vychutnávali kouzlo tohoto úseku.

Na Rozvodí jsme tentokrát odbočili doprava na Novou řeku. I zde bylo hezké okolí, jemuž dominovaly obrovské košaté duby, řeka ale prakticky vůbec netekla, takže nám nezbylo než těch deset kilometrů v horku pádlovat a pádlovat ... a pádlovat. My jsme se skoro vůbec nepohybovali! Jo, a komáři tu byli také. Alespoň jsme se občas srazili do soulodí a odfrkli si.

Kolem půl šesté jsme konečně dopluli na Mláku a hned nám bylo lépe, zejména když jsme viděli, že na veliké louce jsou krom nás jen dvě další party, obě dost daleko od našich stanů. Blíže jsme měli do bufetu - to abychom nemuseli pro pívko běhat kdovíkam. Brzy jsme také na pánských záchodech objevili na zídce u pisoárů ve výšce asi metr a půl ptačí hnízdo, v němž se pípáním dožadovalo potravy pět malinkých hladových ptáčat. Děti se pak chodily na pánské záchody dívat na ptáky.

Za námahu během plavby jsme se odškodnili v nedaleké pěkné a útulné restauraci Koliba, kde jsme si pochutnali na 300 gramových krkovicích a jiných grilovaných masíčkách, špízích či palačinkách.

Večer jsme si opět udělali ohýnek, když jsme za stovku nakoupili trochu dříví. Poměr ceny ku množství paliva byl asi jedinou vadou na kráse zdejšího kempu. Vilda raději vyrazil na dříví k řece, kde u jedné z chat setnul několik soušek. Pak si všiml, že se uvnitř svítí, ale nikdo na něj naštěstí nevystartoval.

Poseděli jsme u ohýnku, proběhly i nějaké panáčky a opékání buřtů, ale byli jsme dnes znavení, a tak jsme tentokrát šli spát relativně brzy ...

Středa 2. července 2014 (Mláka – Hamr; 20,3 km): Nadále nás těšilo hezké počasí, byť později odpoledně se po obloze začaly honit mraky. Před sebou jsme dnes měli dvacítku kilometrů s několika jezy, i proto jsme se rozhodli zachovat tábořiště a z Hamru, kde byl cíl naší dnešní plavby, se vrátit auty zpět na Mláku. Důvodů pro tuto vychytávku bylo hned několik: významná úspora času, velká spokojenost s tábořištěm na Mláce a zejména vzpomínka z posledního, byť hodně letitého (2001), splouvání Nové řeka a Nežárky, z něhož

jsme si Hamr pamatovali jako nepříliš vábnou louku s téměř nulovým vybavením. Později se potvrdilo, že to bylo navýsost rozumné rozhodnutí.

Řidiči Pavel, Vilda, Martin, Zbyněk a Alena tedy nejprve složitě a dlouze přešli s auty na Hamr, přičemž se nevyhnuli drobnému zakufrování kdesi na lesních cestách, a jedním z nich se pak vrátili...

V poledne jsme konečně vypluli, tentokrát i s Alenou a Luckou. Posádky byly oproti úterý v nezměněné sestavě, jen Helča rozesadila Káju s Ondrou, aby se zase nehnali vpřed mimo dohled ostatních jako včera.

Hned na úvod jsme si „zacvičili“ na tři metry vysokém jezu Weinzettelův mlýn. Zde jsme si alespoň ušetřili dlouhé přenášení lesem, když jsme kánoe spustili z pravé stěny dlouhé sportovní propusti na kluzký kamenitý plochý ostrov táhnoucí se podél ní. Nalodili jsme se a pokračovali dál hezkým úsekem krytým stínem strmých svahů a lesa. Lužnice se zde začala klikatit, jenže nízký stav vody nás okradl o zpestření v podobě krátkých peřejek. Namísto toho jsme často museli vystupovat z lodí a překonávat mělčiny chůzí vedle našich plavidel.

Později vody přibýlo a my mohli pádlovat dál. To již jsme vpluli do Nežárky. O necelý kilometr dále jsme zastavili u rekreačního střediska Jemčina a zdrželi se zde na oběd. Někjaká jiná parta tu měla jídla objednaná, a tak nám vyfoukli poslední výpečky, ale nakonec jsme si z okna jídelny místní vývařovny mohli odebrat alespoň oběd vybraný z dvojice jídel: sekačky a omáčky s knedlíky. Rozhodně to bylo „lepší než drátem do voka...“

Posilnění obědem jsme přenesli po pravém břehu další vysoký jez sousedící s rekreačním střediskem. Jen Kája se projevil jako pravý Bongo a seskákával s Tsunami po prudce se svažující skále tvořící levou hráz jezu.

Stále bylo před námi ještě 14 kilometrů, a tak jsme se nemohli moc zdržovat a opět vypluli. Nežárka zde přeci jen trochu tekla, alespoň ve srovnání s Novou řekou. Dokonce jsme si později sjeli i jeden, sice jen malý, ale hezký kamenný stupínek. Míjeli jsme se se skupinou Plavouků rozeznatelných podle triček s tímto nápisem a také s partou růžových triček, které Aleně s Luckou nabízeli rum, jenže narazili zrovna na v tomto ohledu ne zrovna reprezentativní vzorek naší výpravy, pročež byli odmítnuti.

Naše flotila se rozdělila na několik skupinek, které se plavily svým tempem. Škoda, že nebylo tak o dvacet či alespoň deset centimetrů vody více, to by nám to ubíhalo mnohem rychleji.

Přenesli jsme další velký jez Metel a v sedm hodin konečně dorazili na Hamr. Zde jsme kánoe zaklínili mezi dva stromy a pečlivě zabezpečili řetězy a lankem a auty se vrátili na Mláku.

Protože jsme zde byli včera velmi spokojeni, zavítali jsme i dnes do Koliby na další várku česnečky, grilovaných mas, špízů, smažáků či rolky. Mezitím se setmělo a citelně ochladilo, takže při návratu jsme pak při překonání asi dvouset metrů ke stanům málem umrzli.

Zapálili jsme si tedy na zahřátí ohýnek, vytáhli kytary, ohnivou vodu a zahájili další z večerních posezení. Jenomže silný déšť naše plány zhatil a zahnal nás do stanů ... anebo některé do bufetu, který byl sice již zavřený, ale naše zásoby byly veliké, takže nám stačilo to, že jsme byli pod střechou.

Maré, Marta, Kája, Pavel, Helča, Zbyňa a Barča si donesli pivo, rum, fernet, slivovici a becherovku, a tak pak mohli dávat jednu „po kalíšku“ za druhou. Do toho Maré s Pavlem hráli na kytary a pak si to moc pochvalovali, jak si skvěle zajamovali. Neskutečně jim to sedlo, a tak došlo i na různá sólička a improvizace, které je hrozně bavily... Buď to bylo opravdu dobré nebo jim to pod vlivem nesčetných kol panáček jen tak připadalo, ale každopádně si to užili.

Asi ve dvě hodiny se odkudsi vyloupla nějaká Máňa s tím, abychom trochu ubrali. Vůbec jsme nechápali, kde se tu objevila, když nejbližší stany byly odtud docela daleko. Asi jen byla na záchodě, každopádně jsme už stejně byli ve fázi útlumu, tak jsme ještě něco popili a šli spát...

Čtvrtek 3. července 2014 (Hamr – Veselí nad Lužnicí; 8,5 km): Ráno nás vyhnalo ze stanů sluníčko, jež zvěstovalo krásný teplý den. Posnídali jsme, sbalili se a po dvou dnech opustili příjemné tábořiště na Mláce. Nejprve nás čekal přejezd do Veselí, jenže nějak jsme se při něm poztráceli a naše auta pak bloudila po okolí, než jsme se v kempu zase konečně postupně sešli. Asi nejdéle z nás brázdil jihočeské silnice Pína, který telefonoval o pomoc odkudsi z Kardašovy Řečice a zjišťoval, kam že to vlastně má jet...

Ve Veselí je kemp situován na ostrově obtékaném z jedné strany Starou řekou a z druhé Nežárkou. My si stany postavili v nejsevernějším cípu, kde jsme měli nikým nerušené soukromí. Pak již jsme mohli zajet auty na Hamr, řidiči se vrátili s vozy zpět do Veselí a pak znovu s Vildou na Hamr.

Před vyplutím jsme chtěli zajít do hospody na oběd, ale bylo zde plno - zabrala to tu nějaká početná vodácká banda. Proto jsme raději kolem jedné hodiny vypluli ve stejné sestavě jako včera, jen Helča zase jela s Pavlou a Kája s Ondrou.

Kánoe jsme přenesli pod místní jez, kde se břeh mírně svažoval do řeky, a bylo zde tedy dobré nástupní místo. Výjimkou byli Maré s Kájou, kteří si v kánoi dvakrát sjeli „černou sjezdovku“ v podobě příkrého svahu hned za jezem. Oba jejich pokusy skončily k pobavení ostatních vyklopením do vody. Bylo ale krásně, tak si to užívali.

Po necelém kilometru jsme dopluli ke kamennému stupínku, který jsme s přehledem sjeli a nafotili zde nezbytnou skupinovku. Lužnice se dál zvolna vinula lučinatou krajinou, a protože jsme nikam nepospíchali, nechali jsme se unášet a pádlovali jen zvolna. Při srážce jsme popili Hu-Hu, zapěli si Císařovnu Kateřinu a přitom se slunili a po šichtě z předchozích dvou dnů si dnes vegetili. Vilda měl asi natažený sval, takže jsme si ho dobírali, že si zase bude muset, jako kdysi na Vltavě, najít nějakého doktora Mirečka z Bužumbury, aby ho dal do kupy pomocí voodoo.

Po necelých pěti kilometrech jsme udělali zastávku u jezu Krkavec, kde jsme v místním bufetu patřičím k přilehlému rekreačnímu středisku pojedli něco z jejich bohaté nabídky: párky, klobásy, jiné párky... Také jsme se ale osvěžili pivkem či zmrzlinou.

Zbytek trasy jsme dopluli taktéž v pohodovém tempu. Ještě jsme přenesli poslední jez před Veselím a pak rovným korytem lemovaným kamennou navigací dopádlovali poslední kilometr do kempu. Kája s Ondrou se ještě snažili vyprovokovat vodní válku, nakonec ale došlo jen na lokální bitvičku s Marém a Martou, která skončila remízou, tj. vzájemným potopením.

Večer odjela domů Pavla s Ondrou, ostatní si pak zašli na večeři do kempovní restaurace Na soutoku, kde měli docela dobré grilovačky...

Později jsme se sesedli na židličkách u stanů, proběhly nějaké ty panáčky, pivka, kytary a hovory o všem možném. Zavzpomínali jsme i na slavné Melíškovi historky, načež nás Martin dorazil prohlášením: „Melíšek je pro mě něco mezi paní Colombovou a Šůvinkou. Každý o nich mluví a já je ještě nikdy neviděl...“

Spát jsme šli tentokrát docela brzy...

Pátek 4. července 2014 (Veselí nad Lužnicí – Dráčov; 5,4 km): Na závěr našeho splouvání Lužnice jsme si naplánovali jen kratoučký pětakilometrový úsek z Veselí do Dráchova, kde zrovna probíhala nějaká větší rekonstrukce mostu, takže to tu nebylo moc vábné.

Již ráno odjely domů Alena s Luckou, a tak poté, co jsme sbalili a řidiči přemístili auta do Dráchova, vyplula na řeku jen redukováná flotila: Martin – Katka, Zbyněk – Barča, Maré – Marta, Kája – Helča, Štěpán – Věra, Tereza – Pína, Pája – Pavel a singlující Vilda.

Bylo ještě tepleji než včera, určitě přes 30°C, a tak jsme vlastně celou krátkou trasu absolvovali víceméně rychlostí toku řeky plavíc se v soulodí. Nejvíce si to pochvalovala Pája, která mohla díky tomu zaujmout místo zadáka na Žlababě, zatímco Pavel pochruoval na špici.

Před třetí hodinou jsme dopluli do Dráchova, kde jsme vyčkali příjezdu auta z půjčovny pro zapůjčené kánoe. Pak jsme naložili i vlastní plavidla a bagáž a po rozloučení začali postupně odjíždět domů, nejprve Zbyněk a Barča, Martin a Katka, Pína a Tereza. Ostatní ještě zašli na jídlo do místní Hospůdky, kde pojedli žebra, křídla a podobné hospodské „lahůdky“. No a pak vyrazili na zpáteční cestu i oni...